

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2224/2018
28.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Радовановић, адвокат из ..., против туженог АД „ББ“ ..., чији је пуномоћник Љубиша Павловић, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде и накнаде зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4220/17 од 10.05.2018. године, у седници одржаној 28.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4220/17 од 10.05.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П1 165/2017 од 10.10.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу плати накнаду штете због мање плаћене зараде и накнаде зараде за период од 01.04.2014. године до 30.04.2015. године, укупно 184.456,55 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ ближе одређен у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да у корист тужиоца на износе из става првог пресуде плати доприносе за социјално осигурање и то Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, Републичком фонду за здравствено осигурање доприносе за здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање доприносе за осигурање за случај незапослености. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова спора плати 132.289,13 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4220/17 од 10.05.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Пожеги П1 165/2017 од 10.10.2017. године у делу става првог изреке, којим је обавезан тужени да тужиоцу за фебруар, март и април 2015. године, плати на име разлике зараде и накнаде зараде укупно 43.706,95 динара са каматом по

Закону о затезној камати на појединачно утврђене износе у висини и роковима одређеним овим ставом изреке, као и у делу става другог изреке, којим је обавезан тужени да за фебруар, март и април 2015. године на износе разлике зараде и накнаде зараде из става првог изреке, уплати у корист тужиоца доприносе за социјално осигурање и то: доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Пожеги П1 165/2017 од 10.10.2017. године у преосталим деловима ставова првог и другог изреке, и у ставу трећем изреке, тако што је: 1) одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име разлике зараде и накнаде зараде за период од 01.04.2014. године закључно са 31.01.2015. године плати укупно 140.749,60 динара, са каматом према Закону о затезној камати на појединачне износе ближе одређене у изреци пресуде; 2) одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражио да се тужени обавезе да у корист тужиоца, а на износе разлике зараде и накнаде зараде из става 2. ове пресуде за период од 01.04.2014. године до 31.01.2015. године, плати доприносе за социјално осигурање и то доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање; 3) обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати 89.466,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену (став други изреке), тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време и обављао је послове ... прве групе са другим степеном стручне спреме на основу Уговора о раду од 31.12.2010. године. Зарада за пуно радно време према овом уговору о раду износила је 1050 бодова, при чему није одређена вредност бода, односно радног часа. На основу Уговора о раду од 05.11.2014. године, тужилац је обављао послове ... – ..., за које је такође потребан други степен стручне спреме са зарадом у висини од 1050 бодова, с тим што ни у овом уговору није одређена вредност бода, односно износ основне зараде. Тужилац не поседује уговор о раду у односу на утужени период који садржи коефицијент и друге елементе за обрачун зараде. Правилником о раду туженог од 2005. године тужиочев рад је

вреднован коефицијентом 1,50. У периоду од 01.04.2014. године до 31.05.2015. године, укупна месечна зарада која је исплаћивана тужиоцу садржала је основну зараду, накнаду зараде, увећану зараду, накнаду за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора и била је већа од прописане минималне зараде. Према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке тужбичева зарада није била обрачуната у складу са одредбама Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала Србије, нити са Посебним колективним уговором за делатност путне привреде РС, којима је цена рада за најједноставнији посао била утврђена у висини минималне зараде коју прописује Социјално-економски савет, као и у складу са Законом о раду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу плати утужени износ, пошто је утврдио да је висина исплаћених зарада и накнада зараде нижа од износа чија је висина за утужени период утврђена применом ПКУ за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала и ПКУ за делатност путне привреде.

Другостепени суд је делимично преиначио првостепену пресуду са правилним закључком да је првостепени суд погрешно применио материјално право, те је одбио тужбени захтев којим је тражена исплата разлике зараде за период од 01.04.2014. године закључно са 31.01.2015. године.

Посебни колективни уговор за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала био је на снази до 29.03.2014. године, док је Посебни колективни уговор за делатност путне привреде код туженог у примени од 22.01.2015. године, што значи да после 29.03.2014. године до 22.01.2015. године није био у примени ниједан од Посебних колективних уговора којима је регулисано питање начина утврђивања висине цене рада. Правилник о раду код туженог такође не прописује начин утврђивања висине цене рада код туженог. Минимална зарада није уговорена ни уговором о раду, ни општим актом који се у том периоду примењивао код туженог, али је зарада која је исплаћена у овом периоду била виша од минималне зараде прописане чланом 111. Закона о раду.

По оцени Врховног касационог суда, за наведени период није могла бити примењена одредба члана 52. Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала, који је важио до 29.03.2014. године и којим је било прописано да се основна зарада добија множењем коефицијента посла и износа основне зараде за најједноставнији рад код послодавца, који се за коефицијент 1 уговара у висини минималне зараде увећане за припадајуће порезе и доприносе, јер је овај колективни уговор престао да важи пре тог периода. У спорном периоду је зарада тужиоцу исплаћивана у складу са уговором о раду, а утврђено је да је исплаћена зарада била виша од минималне зараде. Такође се није примењивао ниједан од посебних колективних уговора којима је утврђена висина цене рада која није била прописана ни Правилником о раду код туженог, из чега произлази да тужиоцу не припада тражена разлика зараде.

Супротно ревизијским наводима, у поступку је утврђено да је тужиоцу у спорном периоду исплаћивана зарада која је била виша од минималне зараде прописане одредбом члана 111. Закона о раду, па се ревизијом неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић